

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 643: Phải Phát Đại Nguyên Quảng Độ Chúng Sanh, Đọc Kinh Niệm Phật

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 055)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【 Phải phát đại nguyên rộng độ chúng sanh, đọc kinh niệm Phật, nương nhờ bốn nguyện của đức Di Đà gia trì, trừ bỏ chướng ngại che lấp, giải hành cùng tiền, lâu dài không trễ nải. 】

Chúng ta xem trước câu này. Trong Tứ Hoảng Thệ Nguyên, nguyện thứ nhất là “Chúng sanh vô biên thệ nguyện độ”. Tôi nghĩ mỗi vị đồng tu chúng ta ngày ngày đều đang phát nguyện, nhưng mà nguyện được phát ra chỉ là trên chót lưỡi đầu môi, trong tâm thì chưa phát; nếu như trong tâm thực sự phát nguyện rồi, thì quý vị liền cùng với chư Phật Bồ Tát cảm ứng đạo giao. Tâm nguyện này nhất định phải được phát ra từ sâu thẳm tự tâm của chính mình. Những lời này là Phật răn dạy chúng ta, chúng ta mượn lời giáo huấn của Phật để phát ra tâm nguyện chân thật từ tự tâm mình, như vậy mới là đúng. Mỗi niệm độ chúng sanh, tâm này là chân tâm, tâm này là thành tâm, tâm này là đại từ bi tâm, thì quyết định liền tiêu trừ được nghiệp chướng.

Nếu nguyện tâm không thể phát ra được, nghiệp chướng của chúng ta sẽ tùy thời mà hiện tiền. Nhìn thấy người khác tốt hơn mình, trong tâm liền khó chịu, tâm tật đố, sân hận liền sinh khởi; nhìn thấy thứ mình thích, tâm tham liền nổi lên, đó chính là nghiệp chướng hiện tiền. Lục căn tiếp xúc cảnh giới lục trần, ý niệm tham - sân - si - mạn khởi lên, thì gọi là nghiệp chướng hiện tiền. Mọi người đều biết “mình phải tiêu nghiệp chướng, nghiệp chướng của mình rất nặng”, vậy khi nghiệp chướng hiện tiền, vì sao quý vị không giác ngộ? Vì sao không thể nhận biết rõ ràng, mà vẫn để cho nó tiếp tục không ngừng phát triển? Vậy là sai rồi, đây chính là tâm lượng quá nhỏ hẹp, tự tư tự lợi. Nếu có thể phát tâm rộng lớn, niệm niệm đều vì lợi ích của hết thảy chúng sanh, thì lục căn tiếp xúc cảnh giới lục trần quyết định không sanh tham, sân, si, mạn.

Cho nên việc “phát tâm” được đặt ở vị trí thứ nhất, không phát tâm thì không có cách nào đoạn tận phiền não. Tứ Hoàng Thệ Nguyên, vì sao không đem việc đoạn phiền não đặt lên hàng đầu? Nếu là phàm phu chúng ta đến sắp xếp trình tự này, thì hẳn phải là trước đoạn phiền não, sau đó mới tu pháp môn, cuối cùng thành Phật đạo, thành Phật rồi mới “đạo giá từ hàng” (quay thuyền từ) độ chúng sanh. Có đúng không? Chúng ta nhất định sẽ sắp xếp như vậy, điều này nghe rất hợp lý! Vì sao lại đem việc độ chúng sanh đặt ở điều thứ nhất? Phiền não vẫn chưa đoạn, pháp môn cũng chưa học, làm sao lại độ chúng sanh trước? Độ bằng cách nào? Không hợp logic, nói không thông.

Phật đem nó đặt ở vị trí thứ nhất, là có đạo lý của Ngài, đạo lý này quá đối sâu sắc: Tâm lượng không lớn, phiền não sẽ không dứt. Niệm niệm vì cái “ta”, niệm niệm tự tư tự lợi, phiền não của quý vị làm sao có thể đoạn sạch! Cho nên điều đầu tiên là dạy quý vị phát nguyện, niệm niệm vì chúng sanh, niệm niệm vì Phật pháp. Cái “ta” này, cái tâm tư lợi này nhạt đi rồi, thì việc đoạn phiền não sẽ tương đối dễ dàng, đạo lý là ở chỗ này. Mọi người đều niệm Tứ Hoàng Thệ Nguyên, nhưng có ai từng phát hiện qua vấn đề này chưa? Đây là một vấn đề rất quan trọng, thế mà đều không phát hiện ra. Đặt ở vị trí đầu tiên, chính là nói rõ ra ý nghĩa này vậy.

Đọc kinh, mục đích của việc đọc kinh là để “khai giải” (mở mang sự hiểu biết), là để “minh lý” (hiểu rõ đạo lý), giúp chúng ta nhìn thấu. Niệm Phật là tu trì, giúp chúng ta buông xuống. Chỉ niệm Phật mà không niệm những thứ khác, hết thấy pháp thế gian và xuất thế gian ta thấy đều không niệm nữa, chỉ niệm A Di Đà Phật, như vậy mới đúng, quyết định là chính xác. Phàm là người niệm Phật, người chân chính niệm Phật, nhất định nhận được sự gia trì từ bốn nguyện của A Di Đà Phật. Bốn nguyện của A Di Đà Phật chính là 48 đại nguyện được giảng trong kinh Vô Lượng Thọ, 48 nguyện độ chúng sanh, nguyện nguyện đều gia trì hết thấy chúng sanh, nguyện nguyện đều gia trì cho người niệm Phật.

Phật gia trì như vậy, nhưng chúng ta không cảm nhận được Phật gia trì, hay nói thật ra là, “gia trì” là cái gì chúng ta cũng không hiểu? “Phật bảo hộ”, cái này thì mọi người đều hiểu. Phật Bồ Tát bảo hộ mình, nhưng bản thân mình lại không cảm thấy Phật Bồ Tát đang bảo hộ cho mình. Kỳ thực, Phật Bồ Tát trong từng tâm niệm đều đang bảo hộ quý vị, trong từng tâm niệm đều đang chiếu cố quý vị, một giờ một khắc cũng không hề rời xa; vậy thì công phu của quý vị vì sao lại không đắc lực? Chúng ta ngày nay sở dĩ không thể nhận ra được Phật bảo hộ chúng ta, không nhận biết được Phật chiếu cố chúng ta, là do tâm của

chúng ta quá thô, tạp niệm của chúng ta quá nhiều, tập khí nghiệp chướng tham sân si của chúng ta quá nặng, cho nên không phát hiện ra. Đợi đến khi những tập khí nghiệp chướng này vơi nhẹ đi một chút, quý vị liền cảm nhận được, chư Phật Như Lai đích thực đang bảo hộ chúng ta, đang chiếu cố chúng ta, chưa từng gián đoạn. Được Phật lực gia trì, bất luận là trên phương diện “giải” (hiểu) hay “hành” (thực hành), sự tiến bộ cũng sẽ diễn ra càng nhanh chóng hơn.

“Trừ kỳ chướng tế” (trừ bỏ chướng ngại che lấp). “Chướng” là nghiệp chướng, “tế” là vô minh. Đối với hết thảy pháp mà không thấu suốt, đó chính là vô minh; do đó phải tiêu nghiệp chướng, phá vô minh. Giải hành cùng tiến, lâu dài không trễ nải. Học Phật phải có tâm nhẫn nại, phải có tâm kiên trì, quyết định không gián đoạn. Không chỉ trong suốt một đời của chúng ta không gián đoạn, mà còn nhất định phải phát ra đại nguyện chân chính, đời đời kiếp kiếp đều không gián đoạn.

Học Phật thành Phật, ngoại trừ pháp môn niệm Phật vãng sanh này ra, bất kỳ một pháp môn nào khác cũng đều không phải là thành tựu trong một đời. Chúng ta thấy Phật trong kinh thường giảng, tu hành phải mất vô lượng kiếp, phải trải qua ba đại A-tăng-kỳ kiếp, đó không phải là một đời. Chúng ta xem phần trước của bộ kinh này Phật có nói, Ngài từng có năm trăm đời làm Nhân Nhục Tiên Nhân, không phải là một đời, tu Nhân Nhục Ba-la-mật cũng phải tu đến năm trăm đời, làm gì có chuyện một đời một kiếp là có thể thành tựu! Một đời một kiếp không giải đãi vẫn chưa đủ, nhất định phải đời đời kiếp kiếp đều không giải đãi.

Đời đời kiếp kiếp, đối với chúng ta mà nói là quá khó rồi, chúng ta có thể bảo đảm kiếp sau còn được thân người không? Có thể bảo đảm kiếp sau còn được nghe Phật pháp không? Số người đắc được thân người thì rất đông, trên thế giới chúng ta hiện nay có hơn 4 tỷ người, trong hơn 4 tỷ người này, có mấy người đã từng được nghe đến Phật pháp? Quý vị phải biết, một phần mười cũng không tới. Được nghe Phật pháp, nghe nói có Phật pháp, nhưng có mấy người đã từng đọc qua kinh Phật? E rằng trong cái một phần mười ấy lại chưa tới một phần mười. Những người đã đọc qua kinh Phật lại có mấy người có thể hiểu một cách thấu triệt? Đào thải từng tầng từng tầng như vậy cho đến cuối cùng, chẳng còn lại được mấy người. Sau đó ta mới biết lời Phật giảng: “Nhân thân nan đắc, Phật pháp nan văn” (Thân người khó được, Phật pháp khó nghe), lời này giảng không sai, là sự thật. Có mấy người có thể làm rõ ràng, hiểu minh bạch Phật pháp? Cho nên nhất định phải lâu dài không trễ nải, cũng chính là nói

phải phát tâm bền bỉ, phải phát phần, phải nỗ lực, không ngủ không nghỉ, phải làm như vậy.

Có lẽ quý vị cho rằng, thể lực của mình không được, bản thân mà ba ngày không ngủ thì cơ thể này liền chịu không nổi. Không sai! Quý vị quyết định là chịu không nổi. Nhưng nếu quý vị phát ra một cái tâm liều mạng: “Tôi cứ làm như vậy đi, chết thì thôi.” Kết quả sẽ như thế nào? Nhất định là một phen ‘chết đi sống lại’. Khi quý vị đã gương dậy sống lại được, thì cửa ải này liền được đột phá. Nếu chưa từng buông mình chết đi, thì làm sao quý vị có thể thực sự sống lại? Quý vị quyết sẽ không vượt qua được đâu; nhất định phải trải qua cái chết thì mới mong sống lại, đây là sự thật.

Con người hiện nay chúng ta gọi là “đột phá”, khó khăn này nhất định phải đột phá nó; sau khi đột phá, quý vị một ngày ngủ ba tiếng, bốn tiếng đồng hồ là đủ rồi, quý vị nhất định sẽ tinh thần sung mãn, thể lực dồi dào. Vì sao vậy? Là do Tam bảo gia trì, chính là được tiếp thêm sức mạnh này. Quý vị tự nhận định cơ thể mình không được, một một hai ngày nhất định sẽ gục ngã, quý vị liền không nhận được sự gia trì của Tam Bảo, cho nên quý vị tất nhiên sẽ gục ngã thôi! Phật trong kinh thường nói, chúng ta cũng thường giảng: “Hết thấy pháp từ tâm tướng sanh” (Nhất thiết pháp tùng tâm tướng sanh). Quý vị nghĩ đến bệnh thì quý vị sẽ bị bệnh, nghĩ không làm được thì làm sao quý vị làm được? Quý vị quyết định sẽ không làm được!

Trong xã hội hiện nay lưu hành câu nói “cường nhân” (người mạnh mẽ), thế nào là cường nhân? Không chịu khuất phục, việc gì tôi cũng làm được, đó mới là cường nhân. Sự việc còn chưa tới, mà trước tiên đã sợ hãi, trước tiên đã gục ngã rồi, đó là kẻ yếu, làm sao có thể thành công? Dù là trong pháp thế gian lẫn xuất thế gian, đều không thể nào có thành tựu. Đây là kẻ yếu, không phải cường nhân. Nhất định phải tinh tấn không trễ nải.